Z dálky to vypadalo skoro přirozeně.

Planeta s prstencem.

Svět okrových a žlutohnědých mraků, z jehož povrchu nebylo vůbec nic vidět. Jedovaté místo, mrzutě nepřátelské k lidskému osídlení. Jeden svraštělý měsíc. Takových planet je v galaxii deset miliard; nepoužitelná pro všechny kromě těch nejzoufalejších druhů a civilizací.

Na samotné kombinaci planety a prstenců samozřejmě nebylo nic tak výjimečného. Bylo to zcela přirozené uspořádání věcí, kdy gravitace spoutá kamení a led. Pravda, častěji jste našli prstence kolem plynných obrů než kolem malých kamenitých planet, jako byla tato. Ale dokonce i ten nejmenší svět si mohl dočasně přisvojit soustavu prstenců, pokud měsíc nebo nějaký asteroid spadly příliš hluboko do jejich gravitační studny. Zákonitosti gravitační dynamiky se však postaraly o to, že žádná taková soustava prstenců nepřečkala víc než pár milionů let.

Tento systém prstenců byl ještě mnohem mladší.

Protože ho vytvořili lidé, ne nebeská mechanika.

Přiletěli v obrovských lodích, překonali oceán světelných let ze Země. Dole ve věčné okrové temnotě toxické atmosféry Žlutozemě založili město Kaldera, největší městské osídlení v lidských dějinách. Potom kolem Žlutozemě jako ozdobnou čelenku nad metropolí na povrchu vybudovali pás deseti tisíc orbitálních umělých světů. Každý byl nádherným dílem z kamene, kovu a skla, každý měl jiné jméno a jiné zvyky, každý oplýval vzduchem, vodou a množstvím lidí. Té zářící řece říkali Třpytný pás a na vrcholu slávy byl domovem stovky milionů duší.

Jednotlivé světy spolu žily v míru, víceméně. Obyvatelé byli v zásadě spokojení, jak jenom svobodní lidé mohou být. Všichni disponovali téměř neomezeným bohatstvím a mocí. Hmota i energie tancovaly, jak člověk pískal.

Dokonce i smrt pomalu a zdráhavě ustupovala. Neměli žádné milice ani stálé vojsko. Zbraně zahlédli jen vzácně a téměř se o nich nemluvilo. Zločiny se staly čímsi cizokrajným a vzdáleným – a o zločinech z vášně to platilo dvojnásob. Docházelo jen k minimu sociálních třenic, protože každý svět si mohl zvolit vlastní osud, vlastní politickou a administrativní cestu. Občané se mohli podle libosti přesouvat mezi světy a vybrat si prostředí, které nejlépe vyhovovalo jejich přáním. Jediným závazným zákonem bylo železné pravidlo všeobecného volebního práva. Bezchybné, nezkorumpovatelné stroje zaručovaly, že každý občan mohl vyjádřit svůj názor, ne jen třeba jednou za rok ani jednou za den, ale každou hodinu. Občané hlasovali o všem myslitelném. Účast na rozhodování se pro ně stala stejnou samozřejmostí jako dýchání. Byl to sen o demokracii. Ale na rozdíl od většiny snů fungoval.

Aspoň většinou.

Občas docházelo k selhání hlasovacích zařízení nebo se objevila skulinka v systému, které se pokusila využít nějaká bezskrupulózní frakce. Stal se z toho malý, ale protivný problém. A tak se světy ve Třpytném pásu dohodly na vytvoření monitorovací komise, malé nezávislé organizace důvěryhodných úředníků, které nic nespojovalo se žádným ze světů, sami nesměli hlasovat a jejich jediným posláním bylo zajistit hladký, nerušený výkon všeobecného hlasovacího práva.

Říkalo se jim prefekti.

Přidělili jim maličký svět, který vypadal jako dýně, byl to v podstatě jen vydlabaný balvan a říkalo se mu Panoplie. Jednalo se ale o tak malý problém, že si zpočátku všichni mysleli, že si vystačí s pouhou stovkou prefektů. Později a po překonání jistého odporu se jejich řady rozrostly na necelou tisícovku. Zdálo se, že to nemůže stačit.

Ale stačilo a desítky let vykonávali prefekti svou práci téměř bez povšimnutí. Nikde je neviděli rádi, nikde je nevítali, a oni jen zřídkakdy museli využít svých pravomocí. Když už k nim sáhli, znamenalo to, že jim nezbyla jiná možnost.

Potom však nastala doba, kdy museli prefekti udělat něco strašného. Aby zachránili Třpytný pás, tak byli nuceni jeho část zabít.

První kapitola

Pozdě večer ležel vysoko v Ulitovém domě v posteli. Těsně před tím, než se z ospalosti propadl do bezvědomí, jej něco vyrušilo. Přinutilo ho to vylézt z postele a dojít k oknu. Okenicemi pronikaly dovnitř oranžové a rezavě rudé paprsky doprovázené vzdáleným praskáním a syčením, které ve vlnách sílilo a sláblo.

Opatrně, s pocitem, jako by dělal něco, co nemá, otevřel okenice nezasklených oken a nadechl se. Plíce mu naplnil večerní vzduch plný sazí. Rozkašlal se; ten nečekaně lidský zvuk se rozléhal hlasitěji, než by měl. Další kašlání rychle zadusil dlaní.

Na druhé straně pozemku, daleko od Ulitového domu – ale stále ještě v rodinném dómu, ne za ním v samotné Kaldeře – něco hořelo.

Fascinovaně a se znepokojením požár sledoval. Viděl záři koncentrovanou na jednom místě a rámovanou tmavou bariérou stromů a vegetace, která clonila ohnisko požáru. Od panelů dómu se šlehající plameny odrážely ve stejných tlumených odstínech oranžové, která pronikla i okenicemi do jeho pokoje.

Jestli na pozemcích hořelo… Ale ne, pomyslel si. Nehrozilo, že by se požár mohl rozšířit. Automatické hasicí systémy by sepnuly dávno předtím, než by plameny ohrozily samotný Ulitový dům. A mimo to jeho otec jistě Bimbala naprogramoval, aby oheň detekoval a okamžitě uhasil.

Jenom bylo divné, že to robot ještě neudělal.

Vtom zachytil pohyb nad korunami stromů, v oranžové záři se cosi zalesklo. Na okamžik zahlédl kovovou ruku, načež zase zmizela. Viděl to zcela

jasně, ale nechápal, co to znamená, a tak se díval a díval – pomalu okenice zase zavřel, až vyhlížel ven jen jedinou nepatrnou skulinou.

Záře pomalu slábla. Místo praskání a syčení zavládlo opět ticho. Vytratil se i zápach spáleniny, filtry a cirkulace se postaraly o to, že v dómu byl opět jen čistý vzduch.

Přesto se dál díval. Byl si jistý, že večerní záhada ještě neskončila.

Nemusel čekat dlouho. Bimbal vyšel z hustého porostu na vnitřní straně zahrad. Robot si vykračoval nonšalantně, kmital stříbrnýma nohama a máchal dvěma ze čtyř stříbrných rukou. Ve zbylém páru nesl kbelíky s nářadím, jako to často dělával, když se pustil do zahradnických prací. Z kulaté hlavy na vrcholu vysokého štíhlého těla upřeně a bez mrkání zíralo jediné oko.

Instinkt mu velel zacouvat hlouběji do zšeřelého pokoje. Ale pokud si robot všiml, že někdo sleduje jeho noční aktivity, nedal to na sobě nijak znát.

Poslední zbytky záře pohasly. Vnitřní strana kupole dómu se ještě chvíli rudě leskla, pak však i ta potemněla natolik, že stopy po ní dokázala najít jen jeho představivost.

Oheň dohořel. Ať to bylo cokoliv, někdo to zapálil a nechal shořet.

Zavřel okenice a vrátil se do postele. Pod dekou vykašlal z plic poslední zbytky kouře. Netrvalo dlouho a znovu se jej zmocnila ospalost, tentokrát doopravdy – skoro pomstychtivě –, ale v posledních okamžicích jasného vědomí dospěl jeho mozek k jasnému závěru. Na místě, kde hořelo, stával bílý strom.

Uschlý bílý strom, úplně dutý. Kdysi si v něm rád hrával.

Thálie Engová by se bývala při práci obešla bez obecenstva. Ale nebylo jí přáno. V půlkruhu kolem postávala skupinka občanských funkcionářů, kteří sledovali, jak dokončuje rutinní upgrade hlasovacího jádra, kvůli němuž přijela na vřeteno Shiga-Mintz.

„Tak… a je to," prohlásila, když se jádro začalo zasouvat zpět do šachty a stavové symboly oznamovaly, že upgrade proběhl bez potíží.

„Takže už můžete jít," poznamenal zvolený občanský mluvčí, funkcionář jménem Mander.

Jádro bylo téměř na svém místě. Ještě chvíli je sledovala, než se obrátila k muži s úzkou tváří. „Skoro to vypadá, že se nemůžete dočkat, až vám ukážu záda, občane Mandere."

„O to nejde," bránil se Mander a ztěžka polkl.

Hlasovací jádro se kompletně zanořilo do podlahy. Uzávěr zapadl na své místo a zabezpečil jádro proti nepovolené manipulaci.

„Tak o co?"

„Já to řeknu, když se Mander neodváží," ozvala se vysoká žena za Manderovými zády. „Nemusíme předstírat, že jste tu vítaná, prefekte. Samozřejmě můžete přijet a dělat, co je vám libo, když jste tady." Odhrnula si rukou kaštanově hnědé vlasy z podmračené vrásčité tváře. „Ale to neznamená, že se nám to musí líbit. Po tom, co se stalo. Když už víme."

„Co víte?"

„Čeho jste schopní," vložil se do hovoru další muž, zjevně povzbuzený ženiným výpadem. „Co uděláte, když se vám to hodí."

„Myslíte," opáčila Thálie mírně, „jak daleko jsme ochotni zajít, abychom ochránili vaše zájmy?"

„Byla to řezničina," prohlásila žena.

„Byla to chirurgie," opravila ji Thálie klidným, vyrovnaným a nijak výhrůžným hlasem.

„Nemá cenu se s nimi dohadovat," zamumlal kdosi. „Ospravedlní si cokoliv. Klidně by nás mohli všechny povraždit a tvrdit, že to dělají v zářivém jménu demokracie."

Byl to jenom tik, ale Thálie cítila, jak jí prsty škubly k rukojeti psolasa, dosud spočívajícího v pouzdře u pasu.

„Jestli se vám demokracie nelíbí," řekla Thálie, „jste ve špatné sluneční soustavě."

„Jako bychom měli na vybranou," ušklíbla se žena.

„Máme na vybranou," ozval se rudolící muž. „Akorát oni by chtěli, abychom to nevěděli. Ale možná je načase zamyslet se nad nemyslitelným. A možná bylo načase od chvíle, kdy se odkopali. Všichni víme, co si můžeme vybrat, když se nás za to dost postaví. Panoplie si teď nedovolí zasáhnout – bojí se."

„Buďte rádi, že nikdy nebudete potřebovat náš zásah," utrousila Thálie. „Kdybyste ho ale potřebovali, dostanete ho. Nemusíte nás mít rádi, abyste se na nás mohli spolehnout."

Byla to stará hláška, kterou si půjčila od Dreyfuse.

Něco jí zabzučelo v uchu. Přiložila prst ke sluchátku a zmáčkla je.

„Engová."

„Tady Sparver," uslyšela. „Thálie, všeho nech. I kdyby bylo jádro ještě odhalené, nech ho být – zabezpečíme ho dálkově. Jsou tam s tebou občané?"

Přeletěla pohledem po funkcionářích a vycítila pichlavý tlak jejich podezřívavosti a nedůvěry.

„Ano, a byli nanejvýš pohostinní. V čem je…“ Chtěla říct „problém“, ale včas si uvědomila, že prefekti nikdy nemluví o problémech, přinejmenším ne na veřejnosti. „Co je zapotřebí udělat, prefekte Bancale?“

„Máme tu jistou situaci v habitatu. Posílám ti souřadnice do psolasa. Vyrazí napřed a zajistí oblast.“

Nejspíš se jednalo o rušení pořádku, dav občanů nebo něco, s čím si místní strážníci nedokázali sami poradit.

„Hned se do toho pustím.“

„Hned ne. Napřed se vrať do lodi. V úložném prostoru na zádi najdeš bezpečnostní schránku. Vyzvedni ji, vypusť druhé psolaso a následuj ho, dovede tě za prvním.“

Znovu sjela rukou k psolasu. Nic takového nemělo být součástí její cesty do Shiga-Mintz. Byla to rutinní akce. O druhých psolasech ani schránkách nepadlo jediné slovo.

„Prefekte Bancale…“

„Pusť se do toho, Thal. Když říkám, že záleží na každé vteřině, myslím to vážně.“

Vytáhla rukojeť psolasa z pouzdra. Ve složené podobě vypadalo psolaso – ve skutečnosti autonomní robotický bičík s donucovacími, zatýkacími a výslechovými funkcemi – jako černá tyč s rukojetí o délce a tloušťce obušku, osazená na jednom konci sadou ovládacích prvků. Jakmile vycítilo, že je majitelka vytáhla z pouzdra, psolaso se rozvinulo; z držadla se vysunulo tenké stříbřité vlákno a dotklo se země. Potom vlákno po celé délce ztuhlo a v místech,

kde se dotýkalo podlahy, vytvořilo hadí smyčku. Na druhém konci, v rukojeti, se rozzářilo jasně rudé oko.

Z neživé věci v pouzdru na opasku se psolaso během chvilky změnilo v živého, uvědomělého a víc než trochu děsivého robotického tvora.

„Víš, co máš dělat," řekla. „Běž."

Psolaso kývlo rukojetí, sérií rychlých klikatých záškubů nabralo rychlost a odplazilo se. Vydávalo při tom suchý šustivý zvuk a funkcionáři mu honem uskakovali z cesty. Ze dveří už svištělo rychleji, než by člověk dokázal běžet.

„Co se děje?" vyptával se Mander, jako by mu snad dlužila vysvětlení.

Nevšímala si ho a dál tiskla prst na sluchátko v uchu.

„Psolaso vypuštěno, prefekte Bancale. Vracím se na kutr."

„Co nejrychleji, Thal."

Poslechla ho. Hlasovací jádro a skupinku zírajících občanů opustila v poklusu a chvíli nato se dala do běhu. Sprintem vyběhla po rampě a spletí chodeb prokličkovala do jasné sluneční záře v občanských zahradách, mihla se kolem syčící řady zdobených fontán, po eskalátoru vylétla nahoru na zalesněné náměstí a naskočila do vysokorychlostní tramvaje do přístavu.

Stála a jednou rukou se přidržovala stropního madla v tramvaji, která se ihned rozjela ze zastávky. Uběhly tři, možná čtyři minuty od chvíle, kdy ji Sparver kontaktoval. Občané v tramvaji ji pozorovali s nechápavými, trochu vyděšenými výrazy.

„Všechno v pořádku," ujistila je a zhluboka se nadechla. „Jenom lokální pohotovost, nic, čím byste se měli znepokojovat."

Panoplie musela zatahat za pár nitek, aby upravila místní dopravní systém, protože tramvaj projela bez zastávek nejvyšší rychlostí až do přístavního komplexu. Thálie vstoupila na palubu kutru – nejmenší třídy kosmických lodí Panoplie a jediné, kterou měla oprávnění řídit samostatně – a při tom rukou neustále instinktivně sahala k pasu po psolasu. Bez své zbraně si na palubě lodi připadala nepatřičně. Otevřela úložný prostor na zádi, podívala se dovnitř a uviděla stříbrný předmět, který vůbec nepoznávala.

Byl to robustní válec zhruba o velikosti kosmické přilby s držadlem nahoře.

„Předpokládám, žes měl na mysli tuhle stříbrnou věc, Sparvere."

„Vezmi ji. Tvé náhradní psolaso ví, kam máš jít."

Vytáhla bandasku a potom zamířila k zapečetěné schránce, která ukrývala záložní psolaso. Odstranila plombu, vyprostila psolaso a chvíli potěžkávala v ruce jeho masivní černou rukojeť, než ho aktivovala.

„Nechceš mi prozradit, o co tady jde?"

„Následuj psolaso. Tvoje první jednotka už je na místě a zabezpečuje oblast."

Vyšla z kutru a zamířila zpět do veřejných prostor Shiga-Mintz. V levé ruce nesla stříbrnou bandasku. Byla spíš nepohodlná než těžká, protože byla z větší části dutá. Druhé psolaso se plazilo napřed, ukazovalo jí cestu, každou chvíli se ohlíželo, netrpělivé jako štěně. Za minutu už zase stála v tramvaji

a částečně se vracela, odkud předtím přijela. Psolaso se plazilo sem a tam po vozu a výhružně se rozhlíželo kolem.

Tramvaj byla tentokrát skoro prázdná, hrstka spolucestujících se mačkala na vzdálenějším konci vozu.

„Cos myslel tím, že zabezpečuje oblast?“ zeptala se Thálie polohlasem.

„Najdeš tam občana,“ oznámil jí Sparver. „Umírá. Budeš ho operovat.“

„Nejsem chirurg.“

„To ani nemusíš. Psolaso ví, co dělat.“

Tramvaj se hnala vpřed. Za okny se míhaly parky a města. Thálie v těch krátkých záblescích viděla občany na cestičkách, nebo když vcházeli či vycházeli z bílých domů. Viděla je jen letmo, takže neměla šanci zachytit výrazy jejich tváří nebo důkladněji prozkoumat řeč těla. Ale na místě, jako byla Shiga-Mintz, kde měli všichni přístup ke stejné vizualizaci, se zprávy šířily rychle. Vzduch doslova jiskřil milionem neviditelných myšlenek, které přelétaly z hlavy do hlavy. Nebude trvat dlouho, než se všichni dozvědí, že se něco děje.

„Co je mu?“

„Nervová příhoda,“ odpověděl Sparver. „Víc zatím nevíme.“

Tramvaj prudce zastavila. Dveře se otevřely a rozšiřující se mezerou vyskočilo psolaso ven. Těch pár občanů na nástupišti při pohledu na plazící se zbraň honem couvlo z jeho dosahu. Thálie sotva stačila popadnout dech po předchozím sprintu a už zase uháněla za psolasem, tentokrát navíc zatížená stříbrnou bandaskou. Při běhu ji mlátila do boku.

Plošina se svažovala z tramvajové zastávky do pečlivě udržovaných zahrad. Bylo to místo, kde jste mohli příjemně strávit hodinu nebo dvě: klikaté, štěrkem vysypané cestičky, květinové záhony, elegantní jezírka a barevné hudební pavilony. Podle vnitřních hodin habitatu byl ještě den, ale občané už z parku odcházeli a tvářili se dost znepokojeně, když se Thálie prodírala proti proudu a razila si mezi nimi cestu.

Pávi se s hlasitými protesty, že se opovažuje narušovat jejich klid, rozlétli do houští.

Přímo před ní se sbíhaly čtyři cestičky. Na křižovatce se utvořil kruh lidí, všichni byli viditelně rozrušení. Thálie zahlédla rudý záblesk uvnitř kruhu a pochopila, že psolaso vytyčilo široký perimetr.

Druhé psolaso se po splnění úkolu – tedy poté, co ji přivedlo za prvním – zastavilo a submisivně sklonilo hlavu. Thálie nastavila ruku, psolaso se vymrštilo do vzduchu, s prásknutím stáhlo ocas, rukojeť jí vklouzla do dlaně a nechala se zasunout do pouzdra.

„Zástupce výkonného prefekta Thálie Engová," vykřikla. „Jste pod dohledem Panoplie. Odstupte od psolasa, prosím."

„Nechce nás nechat projít!" zavolal jeden muž. „Odvolejte si tu hračku, prefekte, než někdo umře!"

Muž měl na sobě zelenobílé oblečení a nesl si bílý kufřík označený lékařskými symboly. Vedle něj stála žena v identickém oděvu. Opodál parkovala svítivě zelená tříkolka na tlustých kolech a se stejným označením.

„Byli jsme přivoláni k lékařské pohotovosti," křikla žena a hlas jí přeskakoval zlostí. „A ta stále ještě trvá.

Ale nemůžeme se k občanovi dostat, když tady ta vaše věc krouží."

Thálie se protlačila kruhem přihlížejících. První psolaso stále vysokou rychlostí kroužilo, vyrývalo ve štěrku čím dál hlubší brázdu. Rozvířený prach se sotva stačil usadit, když stejným místem prolétlo znovu. Odhodlaný občan by mohl kordonem kroužícího psolasa projít, ale nikdo zatím nesebral odvahu. Thálie se jim ani nedivila. Sama se musela silou vůle přinutit, aby vyznačenou linii překročila, a to věděla, že by jí psolaso nikdy neublížilo.

„Prefekte," oslovila ji lékařská funkcionářka s rezignovaným klidem. „Musíte nás nechat projít. Ať se tomu občanovi stalo cokoliv…"

„Je to naše odpovědnost," doplnila Thálie s veškerou rozhodností, jaké byla schopna. „Ustupte. Svou povinnost jste splnili – postarám se, aby se to dostalo do zápisu."

„Jak můžete…"

V tu chvíli medik vedle ní zatnul zuby a překročil čáru kordonu, načež se ohlédl, aby své kolegyni dodal odvahy. Psolaso dál kroužilo a zprvu se zdálo, že si jeho přestupku nebude všímat. Potom téměř nenuceně švihlo vláknem, omotalo je kolem mužova kotníku, a vzápětí už ležel medik na zemi. Psolaso jej pustilo a pokračovalo v kroužení.

Muž se pokusil vstát, ale hned se zase s překvapeným a bolestivým výkřikem svalil na zem.

„Nejspíš vám zlomilo kotník," poznamenala Thálie. „Až tady skončím, dostane se vám potřebné lékařské péče." Podívala se lékařce do očí. „Nepokoušejte se mu pomoci."

Potom obrátila pozornost k občanovi, k muži v epicentru všeho toho rozruchu. Do té chvíle na něj sotva pohlédla. Ležel na boku a celý se třásl. Byl to úctyhodně vyhlížející muž neurčitého věku s pečlivě zastřiženými vlasy v čistém, pěkném, ale nijak okázalém oblečení, jen maličko ušpiněném od prachu.

Thálie položila stříbrnou bandasku na zem. Klekla si vedle něj a zaryla koleno do štěrku. Oči se mu obracely v sloup a kolem úst se mu dělala bílá pěna. Přiložila mu ruku na čelo a téměř ucukla, jak bylo rozpálené.

„Sparvere," zašeptala. „Jsem u něj. Zdá se, že je na tom zle. Jestli mi chceš něco říct…?"

„Zadej druhému psolasu příkazovou sekvenci ‚Jedna Judita Omega'. Bude vědět, co má dělat. Ty zatím otevři nádobu."

Roztřásly se jí ruce. Měla neblahé tušení, co se bude dít dál. Neohrabaně vytáhla druhé psolaso z pouzdra.

„Nádobu na co?"

„Prostě dělej, co máš, Thal."

V ústech měla najednou sucho. Mužův stav se zhoršoval. Vydával zvuky, jako by se dusil. „Jedna Judita," začala, načež se odmlčela a se staženým hrdlem dodala: „Omega."

Psolaso se jí vytrhlo z ruky a vysunulo vlákno. Jeho rudé oko přelétlo nejbližší okolí, než se zaměřilo na ležícího muže.

„Otevři nádobu," připomněl jí Sparver.

Pod držadlem našla tlačítko. Zmáčkla je a uvolnila pojistku víka. Odložila víko s držadlem do štěrku. Uvnitř byla schránka sterilně bílá, kruhová stěna proděravělá spoustou maličkých otvorů.

Zraněný lékař pořád sténal bolestí. Atmosféra za kordonem začínala houstnout. Thálie ucítila, jak ji něco štíplo do ucha, jako by po ní někdo hodil kamínek. Otočila se na patě.

„Zopakuji, co už jsem jednou říkala. Jsem zástupce výkonného prefekta Thálie Engová. Jsem zde z pověření Panoplie. Při výkonu svých povinností jsem oprávněna použít smrtící sílu. Fyzické napadení prefekta je považováno za důvod pro okamžitý postih." Ztěžka polkla. Vyslovila to varování dostatečně rázně, ale nepodařilo se jí dosáhnout nenucené suverenity, s jakou by se jistě zachoval Dreyfus. Dreyfus by se nejspíš ani neobtěžoval zvýšit hlas.

Dreyfus zněl nevzrušeně, i když dával poslední výstrahu.

„Řekni jim, že ten muž už je v podstatě mrtvý," radil jí Sparver. „Žádný místní zásah nemůže zvýšit jeho šance na přežití, ale Panoplie mu může pomoci."

Psolaso omotalo ocas muži kolem krku. Vlákno mělo dvě hrany – tupou, kterou používalo k vytvoření trakce při pohybu (nebo také v případě potřeby k lámání kostí), a ostrou. Tato druhá hrana byla zázrakem molekulární mechaniky. Dokázala se prořezat v podstatě jakýmkoliv materiálem.

Psolaso se zarylo muži do krku a z tenké šarlatové linky se vyřinula krev. Thálie se na to nechtěla dívat. Pomalu klouzala pohledem po zděšených přihlížejících. Připadala si jako poslední herec na jevišti, který se se šíleným pohledem v očích a zakrvácenou dýkou v ruce hrbí nad obětí, jako by právě vykonal obzvlášť ohavnou pomstu.

Ráno ji tedy opravdu nenapadlo, že ji ten den čeká něco podobného.

„Nemohli jste pro něj nic udělat," oznámila občanům. „Žádné vaše léky by mu nepomohly. My mu pomoct můžeme. Proto jsem tady."

„Vezmi hlavu," instruoval ji Sparver, „a vlož ji do nádoby. Zaplombuj víko. A pak se vrať na Panoplii."

Do štěrku vytekla spousta krve. Obarvila kamínky na rezavo a růžovo, jako by je sem draze navozili. Celkově tam však bylo méně krve, než by čekala. Psolaso muselo důmyslně uzavřít tepny a žíly – byl to chirurgický řez, žádná rychlá, bezduchá dekapitace. Když hlava odpadla od těla, viděla Thálie vlastní prsty, jak ji zvedají ze země a pokládají krkem dolů do stříbrné bandasky. Držet hlavu byl zvláštní pocit, na jednu stranu byla těžší, než čekala, ale na druhou stranu jí zase nepřišla dostatečně těžká.

Přiklopila schránku víkem a zapečetila ji, načež zaslechla slabý šramot, jako by se uvnitř spustil nějaký proces.

„Řekni jim, aby zabezpečili tělo a zmrazili je," říkal Sparver. „Zanedlouho přijede těžká lékařská jednotka. Řekni jim, že pohotovost skončila a nemusejí se obávat o vlastní bezpečnost. Řekni jim, že jim Panoplie děkuje za spolupráci."

Thálie jim to všechno přetlumočila. Věděla, že mluví ona. Ale připadala si, jako by jí ta slova z krku jedno po druhém vytlačoval Sparver. Psolaso se čistilo a zatahovalo vlákno pomaleji než obvykle.

Už ho chtěla zasunout zpět do pouzdra u pasu, když si to rozmyslela. Čekala ji dlouhá cesta ke kutru a potřebovala se tam dostat i s mužovou hlavou.

„Předsunutý výzvědný mód," nařídila psolasu. „Desetimetrová bezpečnostní zóna. Použití smrtící síly povoleno. Proveď."

Vyslovila rozkazy nahlas, aby je slyšeli shromáždění lidé i psolaso.

Druhá jednotka vyrazila napřed. Cestu znala a postará se o to, aby ji nepotkalo žádné překvapení. První psolaso přestalo kroužit kolem mužova těla a vytvořilo pohyblivou bariéru kolem Thálie. Vyrazila k lodi a u boku se jí houpala stříbrná bandaska, mnohem těžší než předtím.

Nikdo ji nezastavil.

V jiném habitatu na jiném místě Třpytného pásu sledoval muž v kápi shromáždění lidí.

Byl vděčný, že se z klenutého stropu kruhového světa snáší k zemi slabé mrholení; mohl si díky němu zakrýt hlavu kapucí, aniž by budil dojem, že chce zůstat v anonymitě. V davu bylo několik dalších lidí v kapucích, jiní měli klobouky, ponča nebo si nad hlavami přidržovali deštníky. Všichni měli stejně fádní oblečení jako on v přírodních odstínech šedé a hnědé.

V mírném svahu stály skromné kamenné domy a z jejich komínů stoupal k nebi dým. Vedle mlýna se otáčelo vodní kolo a v dálce pracovali dva dřevorubci s manuálními pilami – ořezávali větve z poraženého stromu. Ještě dál potom obdělávali rolníci s tažnými zvířaty terasovitá políčka.

Shromáždění se konalo ve veřejných zahradách na prostranství ohraničeném jezírkem vedle vodního mlýna. Byly tam cestičky a udržované květinové záhony kolem sbírky soch, které zobrazovaly

významné historické výjevy a postavy z dob vzniku Třpytného pásu. Řečník se opíral o jednu ze soch a stál na jejím podstavci, aby mohl k obecenstvu promlouvat z výšky. Socha zachycovala klečící mladou ženu ve staromódním kosmickém skafandru s helmou u nohou, jak zarývá ruku do neúrodné země. V její tváří se zračila směsice beznaděje a odhodlání, zoufalství svádějící boj s vnitřní silou.

Řečník se o ni opíral s bezstarostnou lhostejností a jednu ruku jí položil na hlavu. Měl vysokou, štíhlou postavu a na sobě prosté fialové oblečení formálního střihu. Krátký kabát bez límce mu na úzkých ramenou vyloženě visel. Neobtěžoval se s deštníkem, pončem ani kapucí; ve vlasech se mu leskly kapky deště a k hlavě mu připlácly záplavu blonďatých kudrn. Bylo mu bezmála šedesát, ale tvář měl jemnou a úplně bez vrásek a celkově působil až znepokojivě mladě. Oči měl velmi světle modré a trochu chladné. Jediným výrazným rysem jeho tváře byla svislá bledá jizva pod pravým okem, vada tak snadno odstranitelná, že si ji musel ponechat záměrně.

Dreyfus věnoval jeho tváři obzvláštní pozornost. Viděl ji na tolika snímcích, kolik si jen mohl přát, ale někdy je jednodušší vrýt si obličej člověka do paměti, když jej vidíte na vlastní oči. Kdyby se v něm odrážel sebemenší náznak jeho duševních pochodů, nechtěl jej Dreyfus přehlédnout.

Mužova slova téměř přesně kopírovala to, co říkal na podobných shromážděních, která si Dreyfus pustil už dříve. Slova se při jednotlivých vystoupeních prakticky nelišila.

„Dobří lidé," oslovil muž přítomné – jako už stokrát předtím ve stovkách jiných habitatů. „Dobří

občané, lidé z Kamenodutě. Před dvěma lety jste byli všichni svědky počínání Panoplie v reakci na takzvanou krizi Aurory. Slyšeli jste oficiální výklad: že umělá inteligence využila bezpečnostních slabin Třpytného pásu k ovládnutí výrobní infrastruktury a chrlení samoreplikačních strojů. Chtějí, abyste věřili, že cenou za přežití – za eliminaci této hrozby – bylo chirurgické zničení jedenačtyřiceti habitatů a ztráta více než dvou milionů lidských životů. Říkají vám to, jako by to nějak ospravedlňovalo jejich jednání, nebo je to dokonce stavělo do pozitivního světla. ‚Jen se na nás podívejte, jak zásadní rozhodnutí jsme ve vašem zájmu učinili! Podívejte se, jak těžké to pro nás bylo!' Už vám však neřeknou, že museli jednat takto, protože roky a roky předtím selhávali, i když jsme do nich vkládali veškerou důvěru." Usmíval se na své publikum, doslova zářil, tón jeho slov přímo odporoval obviňujícímu obsahu. „Ale nenechte se mýlit. Stále ještě neznáte celou pravdu. Co byla přesně Aurora zač? Něco se proslýchá, ale oni nic neřeknou. Nevysvětlí vám ani to, co se stalo s takzvanou umělou inteligencí, poté co krize skončila. K té vyhýbavosti mají důvod, stejně jako mají důvod neříct vám o plejádě chyb, které celou tu tragickou záležitost způsobily. Vyhovuje jim, když si budete myslet, že na nás celá ta hrůza přišla bez varování, a ne, že to bylo něco, čemu se dalo předejít, kdyby se plně věnovali úkolu, který jsme jim dali."

Ta slova dávno neměla škodit. Panoplie už v minulosti kritice čelila, nebylo to nic nového. Dreyfus věděl, že krizi vyvolala souhra několika nepředvídatelných faktorů. Ve skutečnosti nebylo šokující

ani tak to, že k té události došlo, jako to, že se ji podařilo vyřešit s relativně malými ztrátami na životech. A zahynuli při ní i agenti Panoplie – byť jejich počet byl ve srovnání s civilními oběťmi mnohem nižší. Mezi padlými bylo i několik Dreyfusových blízkých kolegů.

Teď však nemohl dělat nic jiného než poslouchat.

„Jejich selhání připravilo o život miliony lidí," deklamoval muž. „A kvůli jejich zradě veřejné důvěry jsme pochopili, že celý institucionální rámec Třpytného pásu nebyl nic jiného než jeden velký podvod. Bezpečnost, na kterou jsme spoléhali, vůbec neexistovala. Odevzdali jsme suverenitu do rukou moudré Panoplie, a oni nás na oplátku okradli. Náš zářivý demokratický aparát byl jen zrcadlovým sálem, jehož jediným smyslem bylo utajit před námi pravdu o tom, jak jsme bezmocní. Ale tak to být nemusí." Udělal významnou odmlku, znovu se na přihlížející zářivě usmál a trochu jinak se opřel o sochu klečící americké průkopnice. Potom promluvil tišším hlasem, jako by jim svěřoval něco důvěrného a vybízel je, aby přistoupili blíž. „Ve Třpytném pásu se však rodí nový konsensus. Habitaty Panoplii nepotřebují. Panoplie by jim nepomohla, kdyby ji potřebovaly! A tak si raději volí autonomii. Znovu přebírají vládu. Vládu nad správou svých občanských záležitostí, které řídí tak, aby to vyhovovalo jim, ne vzdálené, odtržené síti dohlížitelů. Nic je nemůže zastavit. Pokud občané hlasují pro odtržení, Panoplie se nemůže protivit jejich přání. A už se to také děje. Za posledních šest měsíců vyhlásilo nezávislost osm habitatů. Prefekti na ně nesmějí vztáhnout ruku. Bez pozvání tam

nesmějí ani vstoupit! A zřítilo se nebe? Skončil svět? Ani v nejmenším. Tyto habitaty dál vzkvétají. Dál obchodují – se Třpytným pásem, se Žlutozemí i mezi sebou. Nezávislost volný pohyb občanů a materiálu neohrozila. Ani zdaleka, přátelé moji – ani zdaleka."

Dreyfus cítil, jak se mu vzadu na krku pod kapucí ježí chlupy. Už slyšel dost. Cílem nebylo poslechnout si, co muž říká, ale udělat si jasnější obrázek o něm samotném.

Devon Garlin nebyl jedinou významnou postavou hnutí za odtržení, ale byl zdaleka nejvlivnější a nejvýmluvnější. Kamkoliv Garlin přišel, tam sílil odpor. Jeho myšlenky zapouštěly jedovaté, nevymýtitelné kořeny. Dreyfus ho sledoval od začátku secesionistické krize a nepochyboval, že Garlinova osobnost a význam dodávají celému hnutí energii. Ten laskavý a přátelský muž měl v sobě něco, co nutilo občany jednat proti vlastním zájmům. Právě Garlin se postaral o to, že se veřejné mínění obracelo proti Panoplii. Byl to Garlin, kdo zveřejnil právnické a institucionální kličky, díky nimž mohly habitaty bez postihu vystoupit ze Třpytného pásu.

Zatím jich z lodi vyskočilo osm. To bylo podle názoru Jane Aumonierové zvládnutelné číslo. Vesměs se jednalo o malé habitaty s menším počtem obyvatel. Ale Garlin se přesouval ze světa na svět a neustále rozšiřoval své názory. Panoplie zatím bedlivě sledovala nálady v celém Třpytném pásu. Dalších asi dvacet habitatů – mezi nimi několik velkých – otevřeně diskutovalo o vystoupení či setrvání, a skoro všechny ostatní o té možnosti minimálně věděly.

Aumonierová chtěla počkat, jak se to vyvine. Dreyfus naproti tomu nehodlal dění jen tak nečinně přihlížet.

Co právě vyslechl, mu stačilo, i když jej to zrovna neuklidnilo. Otočil se, že zamíří zpátky do přístavu, když jeho pozornost upoutala náhlá změna v tónu Garlinova hlasu.

„Počkej, příteli – ještě jsem neskončil. Přece bys nechtěl přijít o to nejlepší."

Dreyfus měl jít dál. Řada jiných už ze shromáždění odešla, takže pouze svým odchodem na sebe upoutat pozornost nemohl. Měl jít dál. Ne se pomalu obrátit a podívat na Garlina s vědomím, že to byl on, koho oslovil.

Dreyfus nic neříkal. Díval se přes hlavy lidí před sebou na muže opírajícího se o sochu.

„Déšť už slábne, příteli. Můžeš si sundat kapuci." Přátelský tón těch slov pouze odhalil ocelové ostří pod nimi. „No tak. Už nemusíš svou totožnost tajit. Věděl jsem, kdo jsi, od chvíle, kdy jsi přišel."

Dreyfus si kapuci nesundal. Doufal, že nebude muset promluvit, protože kdyby ano, přilákalo by to pozornost, které se chtěl vyhnout. Ale Garlin mu jakékoliv utajení znemožnil.

„Jako každý jiný jsem si přišel poslechnout tvá slova."

„Co kdyby ses nám představil, příteli?" Následovala odmlka, ne delší než na jeden úder srdce, a potom Garlin navázal: „Udělám to za tebe. Dobří lidé, dobří občané! Toto je Tom Dreyfus. Nebo bych měl říct prefekt Dreyfus? Je tu s námi – výkonný prefekt Tom Dreyfus z Panoplie. Jeden z těch, kteří nás před dvěma lety přivedli na pokraj katastrofy. Zajímalo

by mě, proč tolik touží po anonymitě," utrousil Garlin posměšně. „Přece jsi nemohl čekat, že si tě nikdo nevšimne, Tome, nebo ano?"

„Jsem tu jako soukromá osoba," opáčil Dreyfus, snažil se nezvyšovat hlas a působit nevzrušeně. „Chtěl jsem si poslechnout tvůj projev."

„A cos na něj říkal, než si tvoji pozornost vyžádala nějaká jiná neodkladná záležitost?"

„Argumentuješ přesvědčivě."

Lidé okolo si povídali, ale pouze Garlin a Dreyfus mluvili normálně nahlas. Dreyfusovi nedělala všeobecná pozornost dobře, dostal se do role, kterou vůbec nechtěl.

„Tak teď vidíte, jak to funguje," oslovil Garlin znovu celé publikum. „Mají z nás strach. Mají takový strach, že posílají lidi jako Dreyfus, aby se mezi nás vmísili a podrývali naše snahy. Vždyť proto tady přece jsi, Tome, nemám pravdu?"

„Řekl jsem ti, proč tady jsem. Označuješ se za hlas lidu, za mluvčího obyčejných občanů. Proč by mě nemělo zajímat, co říkáš?"

„Nic jiného za tím není? Jenom nevinný zájem?"

Dreyfus se rozhlédl po svém nevítaném publiku. „Nenechte se jím obalamutit," řekl, sice nikomu konkrétnímu, ale pohledem se snažil spojit s mnoha z nich. „Není to obyčejný člověk, za kterého se vydává. Celým jménem se jmenuje Julius Devon Garlin Voi – bohatý syn Marlona a Aliyi Voiových. Zeptejte se ho na Ulitový dům. Vyrůstal na soukromém panství v Kaldeře, ne ve Třpytném pásu. Od narození jej rozmazlovali. A teď se pokouší rozervat společnost, která ho přijala s otevřenou náručí, jako rozmazlený spratek, jenž rozbíjí své hračky."

Někdo mu shodil kapuci a na hlavu mu dopadly poslední kapky deště. Dreyfus se znovu rozhlédl, beze spěchu a bez hněvu; nesnažil se očima najít toho, kdo mu kapuci shodil.

„Nechte ho odejít," pronesl Garlin a vložil do těch slov falešnou velkorysost. „Dělá jen to, na co má právo. Nebudeme mu bránit dělat to, co si přeje. My nejsme ti, kdo se tváří v tvář nepřátelům uchylují k síle a zastrašování. Ani nejsme ti, kdo říkají, že člověka musí definovat jeho původ."

Dreyfus odcházel ze shromáždění. Stál téměř na okraji davu, ale od volného prostranství jej stále dělilo pár opozdilců. Neochotně mu uhýbali z cesty. Stačil však udělat jen pár kroků, když mu někdo podrazil nohy. Přišlo to náhle a na zem dopadl tak tvrdě, že si vyrazil dech. Na okamžik – pravděpodobně sotva na vteřinu, ale připadalo mu to delší – se zabořil tváří do mokré trávy a stébla ho píchala do nosu a očí. Zvedl se ze země. Půda byla v těch místech zdupaná a blátivá, takže si obě dlaně ušpinil od trávy a hlíny. Nejspíš ho někdo podkopl schválně, ale existovala – byť nepravděpodobná – možnost, že to byla nehoda.

Než se stačil postavit na nohy, přiběhl k němu Garlin a klekl si vedle něj, aby se mu podíval do tváře.

„Když dovolíš, pomůžu ti, Tome."

„Není třeba."

„Měl bys dávat pozor, kam šlapeš. Nikdo nestojí o pohled na prefekta ležícího takhle tváří k zemi." Garlin vzal Dreyfuse pod paží a sehrál divadlo, jak mu pomáhá vstát. „Páni, to je ale tíha. Netušil jsem, že prefektům dovolí tahat s sebou takovou váhu."

Dreyfus si otřel ruce o kolena, látka kalhot okamžitě špínu vstřebala.

„My dva jsme spolu neskončili.“

Chladné modré oči si Dreyfuse pozorně prohlížely. Potom Garlin přikývl. „Tak o tom ani v nejmenším nepochybuji.“